

Szanowni Państwo

Obecny numer „Dermatologii po Dyplomie” dociera do Państwa w maju, tuż po obchodach Jubileuszu 90-lecia Polskiego Towarzystwa Dermatologicznego. Pod wrażeniem uroczystości chciałbym podzielić się z Państwem kilkoma przemyśleniami. Na łamach pisma przyjęliśmy konwencję prezentowania prac autorytetów zagranicznych, ale proszę pamiętać, że wiele odkryć polskich dermatologów wpisało się w historię światowej dermatologii i znalazło swoje miejsce w podstawowej wiedzy dermatologicznej; można je odnaleźć w każdym podręczniku dermatologii. Tym mogą poszczycić się tylko nieliczne specjalności w Polsce.

Polskie Towarzystwo Dermatologiczne utworzyli w 1921 roku luminarze polskiej dermatologii: Franciszek Krzyształowicz (1868-1931), Robert Bernhardt (1874-1950), Roman Leszczyński (1873-1940), Jan Lenartowicz (1877-1959) i Franciszek Walter (1885-1950). Pierwszym prezesem PTD został prof. Bernhardt. Lata po II wojnie światowej to bardzo dynamiczny rozwój dermatologii w Polsce. Zdecydowana większość osiągnięć związana jest z warszawską szkołą dermatologiczną i osobą lub zespołem prof. Stefani Jabłońskiej, która jest najbardziej rozpoznawanym na świecie polskim dermatologiem. Ale i jeszcze wcześniej prof. Marian Grzybowski opisał jedną z postaci klinicznych rogowiaka kolczystokomórkowego, która cytowana jest w piśmiennictwie światowym z jego nazwiskiem. Wśród licznych osiągnięć grupy prof. Jabłońskiej niewątpliwie należy wymienić opisanie *epidermodysplasia verruciformis* jako modelu skórnej karcynogenezy związanej z HPV. Razem z prof. Chorzelskim i wsp. po raz pierwszy opisała kilka nowych autoimmunologicznych pęcherzowych chorób skóry, jak linijna IgA dermatoza (u dorosłych i dzieci), pęcherzyca opryszczkowata czy pęcherzyca IgA. Powstawały też liczne monografie i podręczniki o zasięgu międzynarodowym. Niech wspomnę książkę pt. „Scleroderma and Pseudoscleroderma” wydaną pod redakcją prof. Jabłońskiej, która uznawana była na świecie przez lata za podstawowy podręcznik dotyczący twardziny i zespołów pseudotwardzinowych. Można by długo jeszcze wymieniać osiągnięcia polskich dermatologów, trudno w tak dużym skrócie zebrać je wszystkie, trudno też nie pominąć jakiegokolwiek z nich, ale z pewnością powinniśmy być z nich wszystkich bardzo dumni.

Jubileusz to wydarzenie skłaniające do szczególnie uroczystych obchodów, zazwyczaj łączące się z refleksją nad minionym czasem i często z deklaracjami na kolejne lata działalności. Nie sposób więc przy tak znaczącej rocznicy było nie spotkać się w gronie przyjaciół, ale przede wszystkim podziękować i uhonorować naszych mistrzów i nauczycieli, nestorów polskiej dermatologii. Członkostwo honorowe PTD, najwyższej rangi wyróżnienie Towarzystwa, zostało przyznane wybitnym profesorom: Marii Błaszczyk-Kostaneckiej, Jerzemu Bowszycowi, Andrzejowi Langnerowi i Andrzejowi Stapińskiemu. Ponadto grupa szczególnie zasłużonych dermatologów: dr n. med. Maria Chądyńska, dr n. med. Maria Kowalska, prof. dr hab. Barbara Lecewicz-Toruń, prof. dr hab. Walentyna Mazurkiewicz, prof. dr hab. Zofia Olszewska, dr n. med. Danuta Rosińska-Borkowska, prof. dr hab. Ludomir Bienias, prof. dr hab. Kazimierz Jakubowicz, prof. dr hab. Anastazy Omulecki i prof. dr hab. Stanisław Zabielski, została uhonorowana specjalnymi dyplomami uznania.

Wracając do obecnego numeru, mam nadzieję, że odnajdziecie w nim Państwo zarówno wskazówki praktyczne, jak i inspirację do dalszego działania klinicznego i badawczego. Tego Państwo szczerze życzę.

Z wyrazami szacunku

Jacek Szepietowski,
Redaktor Naczelny

prof. dr hab. n. med.
Jacek Szepietowski

Katedra i Klinika
Dermatologii,
Wenerologii i Alergologii
Akademii Medycznej
we Wrocławiu

Instytut Immunologii
i Terapii Doświadczalnej
Polskiej Akademii Nauk
we Wrocławiu